

Arrest

nr. 161 217 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 februari 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 22 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende een eerste asielaanvraag in op 8 mei 2015.

Onderzoek van de vingerafdrukken van verzoeker wijst uit dat zijn vingerafdrukken op 15 april 2015 werden geregistreerd in Italië.

Op 8 juni 2015 werd een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten.

Op 2 juli 2015 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Op 11 juli 2015 diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij werd op 22 juli 2015 zonder verzet overgebracht naar Milaan.

Op 3 september 2015 diende verzoeker in België een tweede asielaanvraag in.

Op 24 september 2015 werd een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten. De Italiaanse autoriteiten stemden op 16 november 2015 in met het overnameverzoek bij toepassing van artikel 13(1) van de Dublin III Verordening. De Italiaanse autoriteiten verzochten hierbij verzoeker over te dragen via de luchthaven van Milano Malpensa.

Op 22 januari 2016, werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 26quater.

Het betreft de eerste bestreden beslissing.

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, vroeg een eerste keer asiel in België op 08.05.2015. Vingerafdrukkenonderzoek toonde toen aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd op 15.04.2015 in Pozzallo (Italië). Op 08.06.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties, die met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk werden voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De betrokkene kreeg diensgevolge op 02.07.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten. De betrokkene werd in uitvoering van dit bevel op 22.07.2015 zonder verzet overgebracht naar Italië.

De betrokkene kwam op 23.08.2015 opnieuw aan in België om er op 03.09.2015 een tweede asielaanvraag in te dienen. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

De betrokkene werd gehoord op 03.09.2015 en verklaarde dat hij Italië op 19.08.2015 met de trein verliet om via Duitsland (München en Frankfurt) terug te keren naar België om er, zoals vermeld, op 03.09.2015 opnieuw asiel te vragen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot opnieuw asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan te zijn teruggekeerd naar België omdat hij van België houdt en omdat zijn broer – M. A. I. (...) - er woont. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij er naar eigen zeggen niet werd opgevangen en er op straat moest leven.

Betreffende de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven, benadrukken we dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen vastlegt ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat, wat maakt dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven is onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Op 24.09.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties die op 16.11.2015 met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 08.09.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene verklaart in Italië aan zijn lot te zijn overgelaten. Hij gaf aan niet te zijn ondergebracht in een opvangcentrum en dat hem geen dak, bed en brood werd aangeboden. De betrokkene verklaarde effectief een asielaanvraag te hebben ingediend bij de bevoegde Italiaanse dienst in Milaan, maar stelt dat deze aanvraag niet werd afgehandeld in overeenstemming met de bepalingen voorzien in de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de Mens (EVRM). De betrokkene verklaarde geen bijstand van een tolk te hebben gekregen en gedurende zijn gehele verblijf te zijn verstoken van elke vorm van (materiële) hulp. De betrokkene gaf aan dat de Italiaanse instanties hem een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gegeven, inclusief een inreisverbod, zonder onderzoek naar zijn asielrelaas.

Vooreerst wensen we er op te wijzen dat de betrokkene wel beweerde dat hij asiel vroeg en daarna aan zijn lot werd overgelaten, maar indien de betrokkene effectief asiel vroeg zou het vingerafdrukkenonderzoek in België een eurodac 1 resultaat moeten opleveren. Dit was niet het geval. Bovendien kan uit de verklaringen van de betrokkene worden besloten dat hij niet de intentie had asiel te vragen in Italië en zo snel mogelijk wilde terugkeren naar België. Het kan ons inziens de Italiaanse instanties dan ook niet kwalijk worden genomen dat de betrokkene, die tegenover de Italiaanse instanties niet kenbaar maakte dat hij asiel wilde vragen, niet de aan de hoedanigheid van asielzoeker verbonden bijstand en opvang kreeg.

Bovendien wensen we er op te wijzen dat het loutere bezit van een Italiaans bevel om het grondgebied te verlaten geen afdoende bewijs vormt voor de bewering dat de betrokkene bij de afhandeling van zijn asielaanvraag blootgesteld werd aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een Italiaans bevel om het grondgebied te verlaten toont niet aan dat de betrokkene verstoken werd van (materiële hulp), noch dat zijn asielaanvraag niet volledig en gedegen onderzocht werd. We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze beweringen te beoordelen.

De betrokkene verklaarde een in België woonachtige broer te hebben, M. A. I. (...) genaamd. Tijdens zijn verhoor en middels de tussenkomst van zijn advocaat gaf de betrokkene aan gebruik te willen maken van artikel 9 van Verordening 604/2013 en de discretionaire bevoegdheid voorzien in artikel 17 van diezelfde Verordening.

De betrokkene stelt middels de tussenkomst van zijn advocaat dat de broer van de betrokkene sensu stricto niet als gezinslid van de betrokkene kan worden beschouwd, maar dat rekening dient te worden gehouden met de hechte band tussen beide broers. We wijzen er dienaangaande op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). In de Verordening is geen sprake van 'gehechtheid' als factor om te bepalen of iemand al dan niet in aanmerking komt als gezinslid. De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene aldus niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

Vooreerst merken we op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wijzen er bovendien op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen hieromtrent aanbracht. Wat de afhankelijkheidsrelatie betreft, merken we op dat middels de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene een schriftelijke verklaring afgeleverd werd waarin beide broers de wens uiten om niet gescheiden te worden. Bovendien verklaart de betrokkene zowel financieel als emotioneel afhankelijk te zijn van zijn broer. Om aan te tonen dat de betrokkene effectief financieel afhankelijk is van zijn broer werd middels de tussenkomst van zijn advocaat een kopie van een overschrijvingsbewijs via 'RIA', een bedrijf gespecialiseerd in financiële transfers, overgemaakt. Middels dit document wenst de betrokkene aan te tonen dat zijn broer op 16.08.2015 een bedrag van 200€ naar hem transfereerde, met 'Familiale hulp' als motief.

Vooreerst wijzen we er op dat de op het document vermelde begunstigde van het vermelde bedrag een persoon genaamd M. A. F. (...) is. De betrokkene verklaarde middels de tussenkomst van zijn advocaat

dat het een tussenpersoon betreft, aangezien een rechtstreekse financiële transfer wegens gebrek aan een identiteitsbewijs van de betrokkene onmogelijk was. We benadrukken dat er geen enkel formeel bewijs geleverd werd dat deze financiële steun ook effectief aan de betrokkene gericht was, noch dat deze de steun ontvangen heeft. Daarnaast willen we er op wijzen dat zelfs in het geval dat deze financiële transfer effectief voor de betrokkene bestemd was, zo'n éénmalige financiële hulp van beperkte omvang geen afdoende bewijs vormt voor het bestaan van een bestendige, structurele afhankelijkheidsrelatie. Tot slot wensen we ook te wijzen op een schrijven van de advocaat van de betrokkene aan FEDASIL d.d. 01.09.2015 waarin gevraagd wordt om te voorzien in een opvangplaats voor de betrokkene, aangezien de broer van de betrokkene verklaart niet in de materiële mogelijkheid te zijn om voor langere tijd onderdak te bieden aan zijn broer. Dit formeel schrijven toont volgens ons aan dat de broer van de betrokkene niet in staat is om, in overeenstemming met artikel 16(1) van Verordening 604/2013, in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen. Op basis van de verklaringen en de elementen van het dossier kan niet worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen de broer en hem zou bestaan en dat de broer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals reeds vermeld kreeg de betrokkene deze mogelijkheid, maar kon deze geen enkel element aanbrenge dat toelaat de gegrondheid van zijn beweringen, zijnde het feit dat hij van elke vorm van (materiële) hulp verstoken werd. Indien zou worden geopperd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en er verwezen zou worden naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland wensen we er op te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en

stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen, niet dezelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1994 geboren alleenstaande man zonder kinderen. De betrokkene maakte bovendien geen gewag van gezondheidsproblemen en we benadrukken dat hij tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In de recente update van het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato en Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 22.12.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn elf dergelijke opvangstructuren operatief: drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten voor een korte of gemiddelde termijn tot plaatsen in de reguliere opvang beschikbaar zijn (pagina 64, §2: "They can accommodate a total of 443 Dublin returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis" en pagina 67, §2)). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Het AIDA-rapport vermeldt dat de verwachting is dat deze initiatieven opnieuw zullen worden gefinancierd (pagina 64, §5).

Indien zou worden opgeworpen dat de opvangstructuren onder druk komen te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in meer kleinschalige centra in plaats van in de grotere CARA-opvangcentra (pagina 68). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het reeds boven geciteerde AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn aanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling meebrengt voor de lidstaten, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4).”

1.6. Op 11 januari 2016 werd eveneens een beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Het betreft de tweede bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 71 ev. van de Vreemdelingenwet behoort de beoordeling van de vrijheidsberovende maatregel tot de uitsluitende bevoegdheid van de raadkamer van de correctionele rechtbank. Om die reden is de bevoegdheid van de Raad ter zake uitgesloten.

De vordering gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats is onontvankelijk.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De overdracht aan de Italiaanse autoriteiten (via Bologna) is voorzien op 25 januari 2016.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Departement dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (*cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.*), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real*

risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

3.3.2.3. Verzoeker geeft aan dat hij wel degelijk geprobeerd heeft in Italië een asielaanvraag in te dienen, maar hiertoe de kans niet heeft gekregen. Hij meent dat het zuiverste bewijs hiervan het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod betreft dat hem op 13 augustus 2015 werd overgemaakt door de prefectuur van Milaan en voegt hieraan toe dat op het document van het inreisverbod staat dat er niet tot een vertaling kon worden overgegaan bij gebrek aan een vertaler.

Verzoeker meent dat de verwerende partij nergens verduidelijkt waarom hij werd overgebracht naar Milaan in plaats van Bologna en gaat niet in op de gebrekkige ontvangst van verzoeker aldaar. Verzoeker stelt zich de vraag of de verwerende partij heeft nagelaten om de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen op voorhand in kennis te stellen van de overdracht. Verzoeker meent dat het de schaamte voorbij is dat de documenten die zijn versie bewijzen terzijde worden geschoven, dat op gratuite wijze wordt gesteld dat hij aan het liegen is en dat de verwerende partij opnieuw durft te motiveren dat verzoekende partij in Italië een asielprocedure zal krijgen conform de Europeesrechtelijke standaarden en dat de Italiaanse autoriteiten zeven dagen op voorhand op de hoogte zullen worden gesteld van de overdracht. De verwerende partij moet gezien de problematische opvangsituatie in Italië individuele garanties geven omtrent de specifieke opvangvoorzieningen doch beperkt zich tot de motivering dat de Italiaanse autoriteiten tenminste zeven dagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en dat de betrokkene zal worden teruggeleid naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten.

Vervolgens verwijst verzoeker in het middel naar de systematische problemen in de Italiaanse asielprocedure zoals die worden erkend en vermeld in internationale rapporten en verwijst hij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker wijst naar het AIDA-rapport, waarnaar ook verwezen wordt in de bestreden beslissing, en waarin gewag gemaakt wordt van elf opvangstructuren en stelt dat niet valt in te zien hoe dit voldoende zou kunnen zijn. Verzoeker verwijst naar een krantenartikel waaruit blijkt de in september 2015 130000 vluchtelingen toekwamen aan de Italiaanse kust en dat zelfs met buitengewone inspanningen van de Italiaanse asielinstanties niet ernstig kan worden voorgehouden dat verzoekende partij een garantie heeft op opvang. Zij wijst erop dat zij een maand in Italië op straat diende te leven omdat zij geen toegang had tot opvang, noch eten.

Verzoeker verwijst naar een persartikel over de massale toestroom van asielzoekers in Italië en naar rapporten waarin men zich kritisch uitlaat over de opvangcondities in Italiaanse asielcentra. Uit het AIDA-rapport blijkt dat bijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is in eerste aanleg en in beroep, dat de aan asielzoekers verstrekte informatie en hun toegang tot NGO's ten zeer gelimiteerd is en dat er centra zijn die geenszins aan Europeesrechtelijke standaarden voldoen.

3.3.2.4. Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgende verklaringen heeft afgelegd.

"Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?"

Ik houd van België. Mijn broer Mustafa woont hier in België

Hoe is uw gezondheidstoestand?

Mijn gezondheidstoestand is goed.

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?”

Ik werd er niet opgevangen in Italië. Ik verbleef er in het treinstation (op straat)”.

3.3.2.5. Tevens wordt in de bestreden beslissing het volgende vermeld:

“Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot opnieuw asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan te zijn teruggekeerd naar België omdat hij van België houdt en omdat zijn broer – Mustafa Ahmed Ilmi - er woont. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij er naar eigen zeggen niet werd opgevangen en er op straat moest leven.

Betreffende de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven, benadrukken we dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen vastlegt ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat, wat maakt dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven is onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Op 24.09.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties die op 16.11.2015 met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 08.09.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene verklaart in Italië aan zijn lot te zijn overgelaten. Hij gaf aan niet te zijn ondergebracht in een opvangcentrum en dat hem geen dak, bed en brood werd aangeboden. De betrokkene verklaarde effectief een asielaanvraag te hebben ingediend bij de bevoegde Italiaanse dienst in Milaan, maar stelt dat deze aanvraag niet werd afgehandeld in overeenstemming met de bepalingen voorzien in de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de Mens (EVRM). De betrokkene verklaarde geen bijstand van een tolk te hebben gekregen en gedurende zijn gehele verblijf te zijn verstoken van elke vorm van (materiële) hulp. De betrokkene gaf aan dat de Italiaanse instanties hem een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gegeven, inclusief een inreisverbod, zonder onderzoek naar zijn asielrelaas. Vooreerst wensen we er op te wijzen dat de betrokkene wel beweerde dat hij asiel vroeg en daarna aan zijn lot werd overgelaten, maar indien de betrokkene effectief asiel vroeg zou het vingerafdrukkenonderzoek in België een eurodac 1 resultaat moeten opleveren. Dit was niet het geval. Bovendien kan uit de verklaringen van de betrokkene worden besloten dat hij niet de intentie had asiel te vragen in Italië en zo snel mogelijk wilde terugkeren naar België. Het kan ons inziens de Italiaanse instanties dan ook niet kwalijk worden genomen dat de betrokkene, die tegenover de Italiaanse instanties niet kenbaar maakte dat hij asiel wilde vragen, niet de aan de hoedanigheid van asielzoeker verbonden bijstand en opvang kreeg. Bovendien wensen we er op te wijzen dat het loutere bezit van een Italiaans bevel om het grondgebied te verlaten geen afdoende bewijs vormt voor de bewering dat de betrokkene bij de afhandeling van zijn asielaanvraag blootgesteld werd aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een Italiaans bevel om het grondgebied te verlaten toont niet aan dat de betrokkene verstoken werd van (materiële hulp), noch dat zijn asielaanvraag niet volledig en gedegen onderzocht werd. We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze beweringen te beoordelen.”

Verzoeker gaat in het middel voorbij aan het feit dat nergens uit blijkt dat hij asiel heeft aangevraagd in Italië, zodat het logisch is dat hij in Italië niet de opvang en bijstand verkregen heeft waarop asielzoekers recht hebben.

Verzoeker beweert echter dat hij wel degelijk geprobeerd heeft in Italië een asielaanvraag in te dienen, maar hiertoe de kans niet heeft gekregen. Hij meent dat het zuiverste bewijs hiervan het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod betreft dat hem op 13 augustus 2015 werd overgemaakt door

de prefectuur van Milaan en voegt hieraan toe dat op het document van het inreisverbod staat dat er niet tot een vertaling kon worden overgegaan bij gebrek aan een vertaler.

Uit de door verzoeker overgemaakte documenten blijkt geenszins dat verzoeker getracht heeft een asielaanvraag in te dienen. Zoals correct werd opgemerkt in de bestreden beslissing zou het vingerafdrukkenonderzoek een resultaat moeten hebben opgeleverd indien verzoeker een asielaanvraag zou hebben ingediend, hetgeen niet het geval was. Uit een van de door verzoeker overgemaakte documenten blijkt overigens dat hij Italië is binnengekomen door het ontwijken van de grenscontroles. Hieruit blijkt dan ook geenszins dat verzoeker een asielaanvraag zou hebben ingediend, noch dat hij niet tot enige opvang zou zijn toegelaten. Het gegeven dat er niet tot een vertaling kon worden overgegaan bij gebrek aan een vertaler wijst niet op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, noch toont het aan dat verzoeker geen asielaanvraag kon indienen. Hij wijst erop dat hij een maand in Italië op straat diende te leven omdat hij geen toegang had tot opvang, noch eten, doch toont hiermee niet aan dat hij asiel heeft aangevraagd en opvang heeft nagestreefd. Artikel 3 van het EVRM kan niet worden geïnterpreteerd als zou die bepaling van een lidstaat vereisen dat hij in onbeperkte opvang van en steun voor vreemdelingen moet voorzien die geen enkele asiel- en/of verblijfsrechtelijke procedure inleiden. Het komt in de eerste plaats aan de vreemdeling toe om zijn wil om een asielprocedure in te leiden kenbaar te maken bij de autoriteiten van een lidstaat.

Verzoeker heeft dan ook geen persoonlijke ervaringen over een eventueel gebrek aan opvang als asielzoeker. Verzoeker zal in andere omstandigheden in Italië toekomen, met name als Dublin-terugkeerder. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

"In de recente update van het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato en Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 22.12.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn elf dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten voor een korte of gemiddelde termijn tot plaatsen in de reguliere opvang beschikbaar zijn (pagina 64, §2 : "They can accommodate a total of 443 Dublin returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis" en pagina 67, §2)). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Het AIDA-rapport vermeldt dat de verwachting is dat deze initiatieven opnieuw zullen worden gefinancierd (pagina 64, §5).

Indien zou worden opgeworpen dat de opvangstructuren onder druk komen te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in meer kleinschalige centra in plaats van in de grotere CARA-opvangcentra (pagina 68). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit

van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het reeds boven geciteerde AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn aanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling meebrengt voor de lidstaten, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Waar verzoeker aanhaalt dat nergens wordt verduidelijkt waarom hij werd overgebracht naar Milaan in plaats van Bologna, zoals weergegeven in de beslissing van 2 juli 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgemerkt dat dit een materiële vergissing betreft aangezien de Italiaanse autoriteiten destijds geen akkoord hadden verleend. Overigens moet worden opgeworpen dat deze beslissing reeds werd aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

en het beroep tot nietigverklaring werd verworpen. Bovendien ziet de Raad het nut van deze kritiek niet in, aangezien in diezelfde beslissing werd gesteld dat er dertien opvangstructuren operatief zijn, zijnde drie in Rome, drie in Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en één in Bari.

Waar verzoeker aangeeft dat nergens wordt ingegaan op de gebrekkige ontvangst van verzoeker aldaar, moet worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt zich in Italië te hebben aangeboden teneinde het indienen van een asielaanvraag en het verkrijgen van opvang.

Tevens wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers naar Italië in het kader van de Dublin-Verordeningen. Naast het arrest Tarakhel van 4 november 2015, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat verzoeker bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aan. De stukken van het administratief dossier tonen *prima facie* aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van verzoekster.

3.3.2.6. Derhalve wordt nagegaan of verzoeker, met de algemene rapporten en de persartikels waarnaar hij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Te dezen komt het betoog van de verzoeker er op neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt maar dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er in Italië sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt *prima facie* dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoeker naar Italië. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar verschillende gezaghebbende rapporten en internationale rechtspraak. Het meest recente rapport is het AIDA-rapport up to date tot 22 december 2015.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Er wordt ook verwezen naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM, die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie

belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S (zie EHRM 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland*).

De Raad stelt vast dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Verzoeker wijst naar het AIDA-rapport, waarnaar ook verwezen wordt in de bestreden beslissing, en waarin gewag gemaakt wordt van elf opvangstructuren en stelt dat niet valt in te zien hoe dit voldoende zou kunnen zijn. Verzoeker verwijst naar een krantenartikel waaruit blijkt de in september 2015 130000 vluchtelingen toekwamen aan de Italiaanse kust en dat zelfs met buitengewone inspanningen van de Italiaanse asielinstanties niet ernstig kan worden voorgehouden dat verzoekende partij een garantie heeft op opvang. Verzoeker verwijst naar de massale toestroom van asielzoekers in Italië en naar rapporten waarin men zich kritisch uitlaat over de opvangcondities in Italiaanse asielcentra. Uit het AIDA-rapport blijkt dat bijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is in eerste aanleg en in beroep, dat de aan asielzoekers verstrekte informatie en hun toegang tot NGO's ten zeer gelimiteerd is en dat er centra zijn die geenszins aan Europeesrechtelijke standaarden voldoen.

Verzoeker beroept zich in het kader van zijn betoog omtrent de opvangsituatie in Italië op verscheidene 'recente' arresten van de Raad. Met betrekking tot die arresten, dient niet alleen te worden benadrukt dat zij, gelet op de continentale rechtstraditie, geen precedentswaarde hebben, doch ook dat verzoeker niet aantoot zich dezelfde specifieke situatie te bevinden als die welke ten grondslag lag aan die aangehaalde arresten.

Met zijn betoog omtrent het AIDA-rapport, de 'actuele' situatie dat in september 2015 130.000 vluchtelingen toekwamen aan de Italiaanse kust en de massale toestroom waarmee Italië wordt geconfronteerd, gaat verzoeker niet alleen voorbij aan het feit dat een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing aantoot dat met die toestroom rekening werd gehouden. Hij gaat tevens voorbij aan het feit dat niet iedere vreemdeling die Europa bereikt via Italië effectief een asielaanvraag indient in Italië en er effectief dient te worden opgevangen door de Italiaanse autoriteiten, doch ook dat de situatie in september 2015 niet de actuele situatie betreft.

Waar verzoeker verscheidene paragrafen citeert uit het AIDA-rapport met en waaruit blijkt dat bijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is in eerste aanleg en in beroep, dat de aan asielzoekers verstrekte informatie en hun toegang tot NGO's zeer gelimiteerd is en dat er centra zijn die geenszins aan Europeesrechtelijke standaarden voldoen, wordt erop gewezen dat de UNHCR-guidelines geen afdwingbare kracht hebben en dat het AIDA-rapport niet uitsluit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, maar stelt dat deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk en soms moeilijk is. Verzoeker toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, dat de aan asielzoekers verstrekte informatie en hun toegang tot NGO's ten zeer gelimiteerd is en dat er centra zijn die geenszins aan Europeesrechtelijke standaarden voldoen, als gevolg zou hebben dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Mediaberichten zijn geen internationale gezaghebbende rapporten, doch enkel persoonlijke weergaves door journalisten van interviews, verklaringen en situaties. De Raad is als annulatierechter bovendien enkel bevoegd om een beslissing te toetsen op zijn wettigheid.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in het betoog dat het niet verantwoord is dat hij zonder individuele garantie terug overgedragen wordt aan Italië.

Waar verzoeker een betoog voert dat steunt op de internetberichten "*How to Fix Italy's Migrant Reception Centers*" en "*CARA of Mineo: a reception model incompatible with personal dignity*" (stukken

5 en 6) bij het verzoekschrift, dient te worden opgemerkt dat die berichten betrekking hebben op een specifiek CARA-centrum gelegen te Mineo (Sicilië), terwijl verzoeker wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten via Milaan; tevens verklaarde hij geen gezondheidsproblemen te hebben. Verzoeker laat na voormelde berichten op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Verzoeker gaat met zijn betoog kennelijk voorbij aan het feit dat de Italiaanse autoriteiten bij schrijven van 16 november 2015 uitdrukkelijk hebben aangegeven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert in het verzoekschrift, blijkt dat de verwerende partij, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, op het eerste gezicht wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van verzoeker noch het administratief dossier bevat op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont op het eerste gezicht niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Verzoeker toont geen ernstige grief aan.

3.3.2.7. De overige onderdelen van het enig middel

In het enig middel voert verzoeker tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoeker kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, wordt verwezen naar de bespreking hierboven van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, waarin de kritiek van verzoeker op de motieven van de bestreden beslissing weerlegd werd. De omstandigheid dat verzoeker een andere mening is toegedaan en andere conclusies trekt uit de gebruikte rapporten, brengt niet met zich mee dat het oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont evenmin aan dat er sprake zou zijn van een foutieve feitenvinding. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Deze onderdelen van het eerste middel zijn niet ernstig.

Het eerste middel is, in zijn geheel genomen, prima facie niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van de artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Verzoeker kan gelet op de bespreking van de grief gegrond op artikel 3 van het EVRM (cf. hierboven) niet worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet vervuld.

Er is niet voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

Er is niet voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden om de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te schorsen. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DIGNEF